

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเจตคติของนักการเมืองไทย ที่มีต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ โดยทำการเก็บข้อมูลในกลุ่มสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหมดในรัฐสภาสมัยปัจจุบัน ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 360 คน สามารถเก็บข้อมูลจากนักการเมืองไทยได้จำนวน 183 ราย คิดเป็นร้อยละ 50.83

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งเป็น 2 ส่วนดังนี้

1. แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองไทย จำแนกตามข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคล และแสดงรายละเอียดของความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศของกลุ่มตัวอย่างนักการเมือง
2. แสดงเจตคติของนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศและ เปรียบเทียบเจตคติของนักการเมืองไทยต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามตัวแปรต้นที่ได้กำหนดไว้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1

- 1.1 แสดงจำนวนและร้อยละของนักการเมืองไทยจำแนกตามข้อมูลสถานภาพส่วนบุคคล ดังตารางที่ 1
- 1.2 แสดงร้อยละของนักการเมืองไทย จำแนกตามระดับความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ ซึ่งแบ่งระดับความรู้ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ มาก, ปานกลาง และ น้อย ดังตารางที่ 2

ตอนที่ 2

- 2.1 แสดงเจตคติของนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศโดยรวม ดังตารางที่ 3 เจตคติรายด้านและรายชื่อ ดังตารางที่ 4
- 2.2 แสดงผลการเปรียบเทียบเจตคติของนักการเมืองไทย ต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามตัวแปรต้น ดังตารางที่ 5 - 11

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะของนักการเมืองเกี่ยวกับแนวทางป้องกันแก้ไขปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในสังคมไทย

ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้คือ

- \bar{X} หมายถึง คะแนนเฉลี่ยของข้อมูล
 S.D. หมายถึง ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)
 n หมายถึง จำนวนประชากรในกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 สถานภาพส่วนบุคคลของนักการเมืองและความรู้ของนักการเมือง เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ ปรากฏดังต่อไปนี้

1.1 สถานภาพส่วนบุคคล ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนร้อยละของนักการเมืองไทยจำแนกตาม เพศ อายุ สถานภาพการสมรส เพศของบุตร ระดับการศึกษา และประสบการณ์ด้านการเมือง

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน (n = 183)	ร้อยละ
1. อายุ		
- 25 - 40 ปี	39	21.3
- 41 - 60 ปี	117	63.9
- 61 ปีขึ้นไป	27	14.8
2. เพศ		
- เพศชาย	174	95.1
- เพศหญิง	9	4.9
3. สถานภาพการสมรส		
- โสด	9	4.9
- คู่	168	91.87
- หย่า	6	3.3
4. เพศของบุตร		
- ไม่มีบุตร	18	9.8
- มีเฉพาะบุตรหญิง	33	18
- มีเฉพาะบุตรชาย	39	21.3
- มีทั้งบุตรชายและบุตรหญิง	93	50.8

ตารางที่ 1 (ต่อ)

สถานภาพส่วนบุคคล	จำนวน (n = 183)	ร้อยละ
5. ระดับการศึกษา		
- ต่ำกว่าปริญญาตรี	24	13.1
- ปริญญาตรี	102	55.7
- ปริญญาโท	42	23
- ปริญญาเอก	15	8.2
6. ประสบการณ์ด้านการเมือง		
6.1 ตำแหน่งปัจจุบันในพรรค		
- ผู้บริหารพรรค	108	59
- สมาชิกพรรค	75	41
6.2 ระยะเวลารวมทั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร		
- ต่ำกว่า 5 ปี	93	50.8
- 5 - 10 ปี	72	39.3
- มากกว่า 10 ปี	18	9.8

จากจำนวนนักการเมืองทั้งหมด 360 คนในรัฐสภา ซึ่งประกอบด้วยเพศหญิง 11 คนและเพศชาย 349 คนมีนักการเมืองที่ตอบแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้จำนวน 183 คนและนำมาแจกแจงสภาพภูมิหลังของนักการเมืองที่ตอบแบบสอบถามได้ดังนี้

จากตารางที่ 1 แสดงว่านักการเมืองไทยส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 41- 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 63.9 รองลงมาอายุระหว่าง 25 - 40 ปี คิดเป็นร้อยละ 21.3 ส่วนอายุ 60 ปีขึ้นไปมีเพียงร้อยละ 14.8

ด้านเพศ นักการเมืองที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย คิดเป็นร้อยละ 95.1 (ร้อยละ 49.86 ของนักการเมืองชายทั้งหมดในรัฐสภา) และมีเพศหญิงเพียงร้อยละ 4.9 (ร้อยละ 81.82 ของนักการเมืองหญิงทั้งหมดในรัฐสภา)

สถานภาพสมรส ส่วนใหญ่มีคู่สมสร้อยละ 91.87 มีผู้ที่เป็นโสดเพียงร้อยละ 4.9 และผู้ที่หย่ากับคู่สมสร้อยละ 3.3

เพศของบุตร ส่วนใหญ่มีบุตรทั้งเพศชายและหญิงคิดเป็นร้อยละ 50.8 รองลงมาคือมีบุตรเฉพาะเพศชายคิดเป็นร้อยละ 21.3 ส่วนผู้ที่มีบุตรเฉพาะเพศหญิง และผู้ที่ไม่มีบุตรเลย คิดเป็นร้อยละ 18 และ 9.8 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา นักการเมืองที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 55.7, ปริญญาโทร้อยละ 23, ต่ำกว่าปริญญาตรีร้อยละ 13.1 และปริญญาเอกร้อยละ 8.2

ประสบการณ์ด้านการเมือง เป็นผู้บริหารพรรคร้อยละ 59 และสมาชิกพรรคธรรมดาร้อยละ 41 ส่วนระยะเวลาที่เป็น ส.ส. ส่วนใหญ่ต่ำกว่า 5 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.8 รองลงมาคือ 5 - 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 39.3 และผู้ที่เป็น ส.ส.มานานกว่า 10 ปี คิดเป็นร้อยละ 9.8

1.2 ผลการศึกษาด้านความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศของกลุ่มตัวอย่างนักการเมือง ดังแสดงในตารางที่ 2 - 3

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองที่ตอบคำถามด้านความรู้ถูกต้องในแต่ละข้อ

คำถามด้านความรู้เรื่องเด็กถูกทารุณทางเพศ	จำนวนร้อยละของนักการเมืองที่ตอบถูก
1. เด็กที่ถูกทารุณทางเพศส่วนใหญ่มีสาเหตุจากบุคคลในครอบครัว	47
2. การล่วงเกินทางเพศต่อเด็กเพียงครั้งเดียวยังไม่ถือว่าเป็นการทารุณทางเพศเด็ก	92
3. แม้ผู้ชายที่ไม่ได้เป็นญาติของเด็ก แต่ถ้าได้รู้จักสนิทสนมกับเด็กเขาก็จะไม่ล่วงเกินทางเพศเด็ก	29
4. เด็กที่โตเป็นสาวแล้วเท่านั้นที่อาจจะถูกล่วงเกินทางเพศ	70
5. เมื่อพ่อแม่มีการศึกษาดี ก็ย่อมจะไม่ล่วงเกินทางเพศหรือชมชื่นลูกของตนเอง	16
6. เด็กที่ถูกล่วงเกินทางเพศมาก่อน มีโอกาสสูงที่จะถูกกระทำซ้ำอีก	84
7. เด็กที่ถูกกระทำทารุณทางเพศ จะกลายเป็นเด็กที่มีปัญหาในเวลาต่อมา	87
8. จำนวนเด็กถูกทารุณทางเพศตามที่ได้เปิดเผย มีจำนวนน้อยกว่าจำนวนที่เกิดขึ้นจริง ๆ	93
9. เด็กเล็ก ๆ ที่ยังช่วยเหลือตัวเองไม่ได้นั้นยังไม่เสี่ยงต่อการถูกทารุณทางเพศ	38
10. ในการดูแลเด็กนั้น ต้องระวังผู้ชายทุกคนที่อาจจะล่วงเกินเกินทางเพศเด็ก ยกเว้นบิดาและญาติที่ห้อง	31
11. จริง ๆ แล้วปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศไม่ได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสังคมและประเทศชาติเลย	88
12. เด็กที่ถูกทารุณทางเพศทุกคน มักจะรีบบอกให้ผู้ใหญ่ทราบเพื่อจะได้จัดการลงโทษผู้ที่กระทำต่อเขา	52
13. เด็กบางรายที่ถูกล่วงเกินทางเพศอาจได้รับความพอใจจึงปกปิดเอาไว้ไม่บอกใคร	7
14. เด็กในครอบครัวที่มีปัญหา จะมีโอกาสถูกทารุณทางเพศได้สูง	80
15. เด็กที่มีการอักเสบของอวัยวะเพศบ่อยครั้งหรือเป็นรุนแรงอาจมีสาเหตุมาจากการถูกทารุณทางเพศ	39
16. ปัญหาการกระทำทารุณทางเพศเด็ก เกิดขึ้นกับทุกชนชั้นทุกเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม	84
17. ผู้ที่ทารุณทางเพศเด็ก ส่วนใหญ่มักจะเป็นคนแปลกหน้า	47
18. สาเหตุที่เด็กถูกล่วงเกินทางเพศนั้น ส่วนใหญ่เนื่องมาจากความยินยอมของเด็กเอง	92
19. ประเทศไทยมีเด็กที่ถูกทารุณทางเพศซึ่งยังไม่ได้รับการช่วยเหลืออีกเป็นจำนวนมาก	87
20. ผลกระทบจากการถูกทารุณทางเพศคือเด็กจะมีปัญหาทางจิตใจและอารมณ์ในเวลาต่อมา	90
21. การทารุณกรรมเด็กทั้งทางเพศและทางกายเป็นสาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งของอาชญากรรมในสังคมไทย	90

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าข้อคำถามความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกกระทำทารุณทางเพศที่กลุ่มตัวอย่างนักการเมืองส่วนใหญ่ตอบผิดได้แก่ ข้อที่ 1, 3, 5, 9, 10, 13, 15 และ 17

กลุ่มตัวอย่างนักการเมืองตอบแบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ ได้คะแนน
มีค่าเฉลี่ย 13.426 คิดเป็นร้อยละ 63.93 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.314

เมื่อแบ่งนักการเมืองตามคะแนนความรู้ออกเป็น 3 กลุ่ม โดยใช้เกณฑ์คะแนนดังนี้
 ความรู้น้อย ได้แก่คะแนนตั้งแต่ 8.4 ลงมา (มาจาก 40% ของคะแนนเต็ม)
 ความรู้ปานกลาง ได้แก่คะแนน 8.5 - 16.7 (มาจาก 41% ถึง 79% ของคะแนนเต็ม)
 ความรู้มาก ได้แก่คะแนนตั้งแต่ 16.8 ขึ้นไป (มาจาก 80% ของคะแนนเต็ม)

สามารถแบ่งนักการเมืองได้ดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองแบ่งตามระดับความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ

กลุ่มนักการเมือง	จำนวน	ร้อยละ
กลุ่มที่ 1 ความรู้น้อย	0	0
กลุ่มที่ 2 ความรู้ปานกลาง	165	90.16
กลุ่มที่ 3 ความรู้มาก	18	9.84

จากตารางที่ 3 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างนักการเมืองส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกกระทำ
ทารุณทางเพศอยู่ในระดับปานกลางคิดเป็นร้อยละ 90.16 รองลงมาคือกลุ่มที่มีความรู้มากคิดเป็นร้อยละ 9.84

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ และการเปรียบเทียบความแตกต่างของเจตคติของนักการเมืองจำแนกตามปัจจัยต่างๆ ที่กำหนดตามวัตถุประสงค์ ปรากฏดังต่อไปนี้

2.1 ผลการศึกษาเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ ดังแสดงในตารางที่ 4 และตารางที่ 4.1 - 4.3

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมือง ต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ เป็นรายด้านและโดยรวม

ด้าน	mean (n=183)	S.D	ระดับเจตคติ
การแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ (7ข้อ)	25.9	2.02	บวกปานกลาง
การออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก (8ข้อ)	33.1	3.19	บวกปานกลาง
การออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากร และองค์กรที่เกี่ยวข้อง (3ข้อ)	12.1	1.30	บวกปานกลาง
รวม (18ข้อ)	71.20	5.10	บวกปานกลาง

จากตารางที่ 4 นักการเมืองมีเจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในทางบวกปานกลาง ค่าเฉลี่ย 71.20 และมีเจตคติต่อด้านต่าง ๆ คือ การแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ, ต่อการออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก, ต่อการออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ในทางบวกปานกลางทั้ง 3 ด้าน โดยมีค่าเฉลี่ย 25.9, 33.1, และ 12.1 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.1 แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมือง ต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศเป็นรายข้อ

คำถาม	mean (N = 183)	S.D.	ระดับเจตคติ
1. การแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ	25.9	2.02	บวกปานกลาง
1.1 การแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ สามารถทำได้โดยการแก้ปัญหาโสเภณีเด็กให้หมดไป	2.95	0.88	ไม่แน่ใจ
1.2 ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ เป็นปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขให้ลดลงได้	3.93	0.68	ไม่เห็นด้วย
1.3 ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จัดเป็นปัญหาที่ยังมีความสำคัญน้อยกว่าปัญหาสังคมด้านอื่นๆ	3.93	0.63	ไม่เห็นด้วย
1.4 พ่อแม่ หรือผู้ปกครองที่ทารุณทางเพศบุตรหลานมีโอกาที่จะถูกลงโทษตามกฎหมายน้อยมาก	3.80	0.81	เห็นด้วย
1.5 เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ทำงานเกี่ยวกับเด็ก ต่างก็ตระหนักถึงความสำคัญของการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศเป็นอย่างดี	2.70	0.71	ไม่แน่ใจ
1.6 การป้องกันการทารุณทางเพศเด็กระดับท้องถิ่น ควรมุ่งไปที่การให้ความรู้แก่ประชาชนทั่วไป	4.18	0.56	เห็นด้วย
1.7 พ่อแม่หรือบุคลากรที่ทารุณทางเพศบุตรหลานของตัวเอง ควรจะต้องรับการประเมินสถานะทางจิตจากแพทย์	4.43	0.59	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.1 นักการเมืองมีเจตคติในทางบวกปานกลางต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ พิจารณารายข้อ

นักการเมืองไม่เห็นด้วย ต่อข้อความในแบบสอบถามข้อที่

1.2 (ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศเป็นปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขให้ลดลงได้) และ

1.3 (ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศจัดเป็นปัญหาที่ยังมีความสำคัญน้อยกว่าปัญหาสังคมด้านอื่นๆ)

นักการเมืองไม่แน่ใจ ต่อข้อความในแบบสอบถามข้อที่

1.1 (การแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศสามารถทำได้โดยการแก้ปัญหาโสเภณีเด็กให้หมดไป) และ

1.5 (เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ทำงานเกี่ยวกับเด็ก ต่างก็ตระหนักถึงความสำคัญของการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศเป็นอย่างดี)

นักการเมืองเห็นด้วย ต่อข้อความในแบบสอบถามข้อที่

- 1.4 (พ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ทารุณทางเพศบุตรหลานมีโอกาสที่จะถูกลงโทษตามกฎหมาย น้อยมาก)
- 1.6 (การป้องกันการทารุณทางเพศเด็กในระดับที่หนึ่ง ควรมุ่งไปที่การให้ความรู้แก่ประชาชน ทั่วไป) และ
- 1.7 (พ่อแม่หรือบุพการีที่ทารุณทางเพศบุตรหลานของตัวเอง ควรจะต้องมารับการประเมิน สภาวะทางจิตจากแพทย์)

ตารางที่ 4.2 แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อการออกกฎหมายคุ้มครองเด็ก และลงโทษผู้กระทำทารุณทางเพศเด็กเป็นรายข้อ

คำถาม	mean (N = 183)	S.D.	ระดับเจตคติ
2. การออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและ ลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก	33.1	3.16	บวกรปานกลาง
2.1 ในโรงเรียนควรจะให้ความรู้แก่เด็กเกี่ยวกับวิธีการ หลีกเลี่ยงจากการถูกทารุณทางเพศ	4.56	0.56	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2.2 กฎหมายไทยที่มีบัญญัติไว้เพื่อคุ้มครองเด็กและป้องกัน การทารุณทางเพศเด็กนั้น เหมาะสมรัดกุมดีแล้ว	3.20	0.90	ไม่แน่ใจ
2.3 บิดาและบุพการีที่เข้มข้มบุตรหลานของตัวเอง ต้องถือ ว่าเป็นความผิดทางอาญาชั้นร้ายแรง	4.46	0.50	เห็นด้วย
2.4 ในขั้นตอนการสอบสวนคดีเด็กที่ถูกทารุณทางเพศนั้น ควรจะดำเนินการสอบสวนเหมือนกับคดีทั่วไป ไม่จำเป็นต้อง ทำการสอบสวนเป็นกรณีพิเศษ	3.74	0.98	ไม่เห็นด้วย
2.5 การเสนอข่าวของสื่อมวลชน ที่ใช้นามสมมติแทนชื่อ เด็ก แต่บอกชื่อจริงของบิดามารดาและที่อยู่แท้จริงนั้น ไม่ถือว่าเป็นการปกปิดชื่อเสียงของเด็กคนนั้น	3.93	0.85	เห็นด้วย
2.6 การข่มขืนเด็กเล็กๆต้องจัดเป็นความผิดทางอาญาที่ ร้ายแรงพอๆกับการพยายามฆ่าคนตาย	4.43	0.53	เห็นด้วย
2.7 การลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก ควรกระทำ ควบคู่ไปกับการบำบัดรักษาความผิดปกติทางเพศของ บุคคลนั้นด้วย	4.44	0.56	เห็นด้วย
2.8 ก่อนปล่อยตัวนักโทษที่เคยทารุณทางเพศเด็ก ควร จะทดสอบความผิดปกติทางเพศว่าหายเป็นปกติแล้วหรือ ไม่	4.39	0.58	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.2 นักการเมืองมีเจตคติในทางบวกปานกลางต่อการออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและ
 ลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก

พิจารณารายข้อ

นักการเมืองไม่เห็นด้วย ต่อข้อความในแบบสอบถามข้อที่

- 2.4 (ในขั้นตอนการสอบสวนคดีเด็กถูกทารุณทางเพศนั้นควรจะดำเนินการสอบสวนเหมือนกับคดีทั่วไป ไม่จำเป็นต้องทำการสอบสวนเป็นกรณีพิเศษ)

นักการเมืองไม่แน่ใจ ต่อข้อความในแบบสอบถามข้อที่

- 2.2 (กฎหมายไทยที่บัญญัติไว้เพื่อคุ้มครองเด็กและป้องกันการทารุณทางเพศเด็กนั้น
 เหมาะสมรัดกุมดีแล้ว)

นักการเมืองเห็นด้วย ต่อข้อความในแบบสอบถามข้อที่

- 2.3 (บิดาและบุพการีที่เข้มชินบุตรหลานของตัวเอง ต้องถือว่าเป็นความผิดทางอาญาขั้นร้ายแรง)
- 2.5 (การเสนอข่าวของสื่อมวลชนที่ใช้นามสมมติแทนชื่อเด็ก แต่บอกชื่อจริงของบิดามารดา และที่อยู่แห่งจริงนั้น ไม่ถือว่าเป็นการปกปิดชื่อเสียงของเด็กคนนั้น)
- 2.6 (การเข้มชินเด็กเล็ก ๆ ต้องจัดเป็นความผิดทางอาญาที่ร้ายแรงพอ ๆ กับการพยายามฆ่าคนตาย)
- 2.7 (การลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก ควรกระทำควบคู่ไปกับการบำบัดรักษาความผิดปกติทางเพศของบุคคลนั้นด้วย) และ
- 2.8 (ก่อนปล่อยตัวนักโทษที่เคยทารุณทางเพศเด็ก ควรจะทดสอบความผิดปกติทางเพศว่าหายเป็นปกติแล้วหรือไม่)

นักการเมืองเห็นด้วยอย่างยิ่ง ต่อข้อความในแบบสอบถามข้อที่

- 2.1 (ในโรงเรียนควรจะให้ความรู้แก่เด็กเกี่ยวกับวิธีการหลีกเลี่ยงจากการถูกทารุณทางเพศ)

ตารางที่ 4.3 แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อการออกกฎหมายเพื่อกำหนด บทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง เป็นรายชื่อ

คำถาม	mean (N = 183)	S.D.	ระดับเจตคติ
3. การออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากร และองค์กรที่เกี่ยวข้อง	12.1	1.30	บวกปานกลาง
3.1 กรณีที่บุคคลในครอบครัว ทารุณทางเพศเด็ก กฎหมายควรให้สิทธิแก่เจ้าหน้าที่ในการแยกเด็กออกจากครอบครัวได้หากจำเป็น	4.38	0.58	เห็นด้วย
3.2 กฎหมายที่กำหนดเกี่ยวกับการพิจารณาคดีเด็กถูกทารุณทางเพศของไทยนั้นเหมาะสมและรัดกุมดีแล้ว	3.41	0.82	ไม่แน่ใจ
3.3 ผู้ที่พบเห็นและรับรู้เหตุการณ์เด็กถูกทารุณทางเพศ ควรมีหน้าที่ตามกฎหมาย ที่จะต้องแจ้งความแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ	4.33	0.76	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.3 นักการเมืองมีเจตคติในทางบวกปานกลาง ต่อการออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากร และองค์กรที่เกี่ยวข้อง

พิจารณารายชื่อ

นักการเมืองไม่แน่ใจ ต่อข้อความในแบบสอบถามข้อที่

3.2 (กฎหมายที่กำหนดเกี่ยวกับการพิจารณาคดีเด็กถูกทารุณทางเพศของไทยนั้นเหมาะสมและรัดกุมดีแล้ว)

นักการเมืองเห็นด้วย ต่อข้อความในแบบสอบถามข้อที่

3.1 (กรณีที่บุคคลในครอบครัว ทารุณทางเพศเด็ก กฎหมายควรให้สิทธิแก่เจ้าหน้าที่ในการแยกเด็กออกมาจากครอบครัวได้หากจำเป็น) และ

3.3 (ผู้ที่พบเห็นและรับรู้เหตุการณ์เด็กถูกทารุณทางเพศ ควรมีหน้าที่ตามกฎหมาย ที่จะต้องแจ้งความแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ)

2.2 ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ กับปัจจัยต่าง ๆ ปรากฏดังต่อไปนี้

2.2.1 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ กับระดับความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ ดังแสดงในตารางที่ 5 และตารางที่ 5.1-5.3

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบเจตคติรายด้านและโดยรวมของกลุ่มตัวอย่างนักการเมือง ต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามระดับความรู้ของนักการเมือง

เจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในแต่ละด้าน	คะแนนเฉลี่ย		T value	P value
	ความรู้ปานกลาง	ความรู้มาก		
1. การแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ	25.87	26.50	-1.25	0.212
2. การออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำการทารุณทางเพศเด็ก	33.07	33.83	-0.96	0.338
3. การออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง	12.00	13.17	-3.75	0.000*
รวมเฉลี่ย	70.55	73.50	-2.04	0.043*

* $P < 0.05$

จากตารางที่ 5 นักการเมืองที่มีความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศแตกต่างกัน มีเจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศโดยรวมและในด้านการออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือนักการเมืองที่มีความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในระดับมากมีเจตคติในทางบวกมากกว่านักการเมืองที่มีความรู้ระดับปานกลาง

การเปรียบเทียบเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามระดับความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศได้แสดงไว้ในตารางที่ 5.1-5.3

ตารางที่ 5.1 เปรียบเทียบเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกรุณทางเพศ จำแนกตามระดับความรู้ด้านการแก้ปัญหาเด็กถูกรุณทางเพศ

คำถาม	รู้ปานกลาง	รู้มาก	T value	P value
	mean	mean		
1. การแก้ปัญหาเด็กถูกรุณทางเพศ	25.87	26.50	-1.25	0.212
1.1 การแก้ปัญหาเด็กถูกรุณทางเพศ สามารถทำได้โดยการแก้ปัญหาโศกนาฏกรรมเด็กให้หมดไป	2.93	3.17	-1.10	0.274
1.2 ปัญหาเด็กถูกรุณทางเพศ เป็นปัญหาที่ไม่สามารถแก้ไขให้ลดลงได้	3.89	4.33	-2.68	0.008*
1.3 ปัญหาเด็กถูกรุณทางเพศ จัดเป็นปัญหาที่ยังมีความสำคัญน้อยกว่าปัญหาสังคมด้านอื่น ๆ	3.91	4.17	-1.67	0.097
1.4 พ่อแม่ หรือผู้ปกครองที่ถูกรุณทางเพศควรทราบมีโอกาสที่จะถูกลงโทษตามกฎหมายน้อยมาก	3.76	4.17	-2.03	0.044*
1.5 เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ทำงานเกี่ยวกับเด็ก ต่างก็ตระหนักถึงความสำคัญของการแก้ปัญหาเด็กถูกรุณทางเพศเป็นอย่างดี	2.76	2.17	3.48	0.001*
1.6 การป้องกันการถูกรุณทางเพศเด็กระดับที่หนึ่ง ควรมุ่งไปที่การให้ความรู้แก่ประชาชนทั่วไป	4.18	4.17	0.11	0.914
1.7 พ่อแม่หรือบุคลากรที่ถูกรุณทางเพศควรทราบของตนเอง ควรจะต้องมารับการประเมินสภาวะทางจิตจากแพทย์	4.44	4.33	0.83	0.412

* $P < 0.05$

จากตารางที่ 5.1 นักการเมืองที่มีความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกรุณทางเพศแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกรุณทางเพศไม่แตกต่างกันทางสถิติ

พิจารณารายชื่อนักการเมืองที่มีความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกรุณทางเพศแตกต่างกันมีเจตคติแตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ.05 ในข้อต่อไปนี้ คือนักการเมืองที่มีความรู้เกี่ยวกับปัญหาหมามีเจตคติในทางบวกมากกว่านักการเมืองที่มีความรู้เกี่ยวกับปัญหาในระดัปานกลางในข้อที่ว่าปัญหาเกี่ยวกับเด็กถูกรุณทางเพศสามารถแก้ไขให้ลดลงได้ และพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่ถูกรุณทางเพศควรทราบตนเองมีโอกาสที่จะถูกลงโทษตามกฎหมายน้อยมาก

ตารางที่ 5.2 เปรียบเทียบเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามระดับความรู้ด้านการออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก

คำถาม	รู้ปานกลาง	รู้มาก	T value	P value
	mean	mean		
2. การออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก	33.07	33.83	-0.96	0.338
2.1 ในโรงเรียนควรจะให้ความรู้แก่เด็กเกี่ยวกับวิธีการหลีกเลี่ยงจากการถูกทารุณทางเพศ	4.58	4.33	1.80	0.074
2.2 กฎหมายไทยที่บัญญัติไว้เพื่อคุ้มครองเด็กและป้องกันการทารุณทางเพศเด็กนั้น เหมาะสมรัดกุมดีแล้ว	3.12	3.83	-3.22	0.001*
2.3 บิดาและบุพการีที่เข้มงวดหลานของตัวเอง ต้องถือว่าเป็นความผิดทางอาญาที่ร้ายแรง	4.46	4.50	-0.37	0.715
2.4 ในขั้นตอนการสอบสวนคดีเด็กถูกทารุณทางเพศนั้น ควรจะดำเนินการสอบสวนเหมือนกับคดีทั่วไป ไม่จำเป็นต้องทำการสอบสวนเป็นการพิเศษ	3.75	3.67	0.32	0.746
2.5 การเสนอข่าวของสื่อมวลชน ที่ใช้นามสมมติแทนชื่อเด็ก แต่ยกชื่อจริงของบิดามารดาและที่อยู่แม่จริงนั้น ไม่ถือว่าเป็นการปกปิดชื่อเสียงของเด็กคนนั้น	3.95	3.83	0.53	0.596
2.6 การรณรงค์เด็กเล็ก ต้องจัดเป็นความผิดทางอาญาที่ร้ายแรงพอ ๆ กับการพยายามฆ่าคนตาย	4.42	4.50	-0.62	0.534
2.7 การลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก ควรกระทำควบคู่ไปกับการบำบัดรักษาความผิดปกติทางเพศของบุคคลนั้นด้วย	4.42	4.67	-1.80	0.074
2.8 ก่อนปล่อยตัวนักโทษที่เคยทารุณทางเพศเด็ก ควรจะทดสอบความผิดปกติทางเพศว่าหายเป็นปกติแล้วหรือไม่	4.38	4.50	-0.82	0.415

* $P < 0.05$

จากตารางที่ 5.2 นักการเมืองที่มีความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศแตกต่างกันมีเจตคติต่อการออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็กไม่แตกต่างกันทางสถิติ แต่แตกต่างกันในรายชื่อ คือนักการเมืองที่มีความรู้มากมีเจตคติในทางบวกต่อข้อ 2.2 มากกว่านักการเมืองที่มีความรู้ระดับปานกลาง คือเชื่อว่ากฎหมายไทยที่บัญญัติไว้เพื่อคุ้มครองเด็กและป้องกันการทารุณทางเพศเด็กนั้นยังไม่เหมาะสมและรัดกุมดีพอ

ตารางที่ 5.3 เปรียบเทียบเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามระดับความรู้ด้านการออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง

คำถาม	รู้ปานกลาง	รู้มาก	T value	P value
	mean	mean		
3. การออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากร และองค์กรที่เกี่ยวข้อง	12.00	13.67	-3.75	0.000*
3.1 กรณีที่บุคคลในครอบครัว ทารุณทางเพศเด็ก กฎหมายควรให้สิทธิแก่เจ้าหน้าที่ในการแยกเด็กออกจากครอบครัวได้หากจำเป็น	4.35	4.67	-2.26	0.025*
3.2 กฎหมายที่กำหนดเกี่ยวกับการพิจารณาคดีเด็กถูกทารุณทางเพศของไทยนั้นเหมาะสมและรัดกุมดีแล้ว	3.36	3.83	-1.77	0.093
3.3 ผู้ที่พบเห็นและรับรู้เหตุการณ์เด็กถูกทารุณทางเพศ ควรมีหน้าที่ตามกฎหมาย ที่จะต้องแจ้งความแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ	4.29	4.67	-2.00	0.047*

* $P < 0.05$

จากตารางที่ 5.3 นักการเมืองที่มีความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการออกกฎหมาย เพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักการเมืองที่มีความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในระดับมาก มีเจตคติต่อการออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้องในทางบวก มากกว่านักการเมืองที่มีความรู้เกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในระดับปานกลาง

พิจารณารายข้อพบว่านักการเมืองที่มีความรู้มากมีเจตคติในทางบวกต่อข้อ 3.1 และ 3.3 มากกว่านักการเมืองที่มีความรู้ระดับปานกลาง คือเห็นด้วยว่าในกรณีที่บุคคลในครอบครัวกระทำทารุณทางเพศเด็กกฎหมายควรให้สิทธิแก่เจ้าหน้าที่ในการแยกเด็กออกจากครอบครัวได้หากจำเป็น และผู้ที่รับรู้เหตุการณ์เด็กถูกทารุณทางเพศควรมีหน้าที่ตามกฎหมายที่จะต้องแจ้งความแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ

2.2.2 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ กับปัจจัยภูมิหลัง ดังแสดงในตารางที่ 6 ถึง 10

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามเพศของนักการเมือง

เจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในแต่ละด้าน	คะแนนเฉลี่ย		T value	P value
	เพศชาย	เพศหญิง		
1. การแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ	25.86	27.33	-2.15	0.033 *
2. การออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก	33.12	33.67	-0.50	0.618
3. การออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง	12.10	12.33	-0.31	0.761
รวมเฉลี่ย	71.09	73.33	-0.77	0.464

* $P < 0.05$

จากตารางที่ 6 เปรียบเทียบเจตคติของนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามเพศของนักการเมืองได้ดังนี้

นักการเมืองที่มีเพศแตกต่างกัน มีเจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เปรียบเทียบรายด้าน

1. ด้านการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ นักการเมืองที่มีเพศต่างกันมีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักการเมืองเพศหญิงมีเจตคติในทางบวกมากกว่านักการเมืองเพศชาย

2. ด้านการออกกฎหมายคุ้มครองเด็ก นักการเมืองทั้งเพศชายและเพศหญิงมีเจตคติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ด้านการออกกฎหมายเพื่อกำหนดหน้าที่และให้สิทธิในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง นักการเมืองทั้งสองเพศมีเจตคติที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 7 เปรียบเทียบเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามกลุ่มอายุ

เจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในแต่ละด้าน	คะแนนเฉลี่ย			F ratio	P value	Post-Hoc test
	กลุ่มที่ 1 25 - 40 ปี	กลุ่มที่ 2 41 - 60 ปี	กลุ่มที่ 3 > 60 ปี			
1. การแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ	26.69	25.82	25.33	4.27	0.0154 *	1 > 2 1 > 3
2. การออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำการทารุณทางเพศเด็ก	32.69	32.85	35.11	6.39	0.0021 *	3 > 1 3 > 2
3. การออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง	11.69	12.26	12.11	2.82	0.0624	
รวมเฉลี่ย	71.08	70.92	72.56	1.44	0.3209	

* $P < 0.05$

จากตารางที่ 7 เปรียบเทียบเจตคติของนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามกลุ่มอายุได้ผลดังนี้

นักการเมืองที่มีอายุแตกต่างกันมีเจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักการเมืองทุกกลุ่มอายุมีเจตคติในทางบวกต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ ผลเปรียบเทียบรายด้าน

1. ด้านการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ นักการเมืองที่มีอายุแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มที่มีอายุระหว่าง 25 ถึง 40 ปี มีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในทางบวกมากกว่านักการเมืองที่มีอายุตั้งแต่ 41 ปีขึ้นไป

2. ด้านการออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่ทารุณทางเพศเด็ก นักการเมืองที่มีอายุต่างกันมีเจตคติที่ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยกลุ่มที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไปมีเจตคติในทางบวกและเห็นด้วยกับข้อความทางบวกในแบบสอบถามมากที่สุด

3. ด้านการออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็ก ให้แก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง นักการเมืองทุกกลุ่มอายุมีเจตคติที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 8 เปรียบเทียบเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามสภาพการสมรส

เจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในแต่ละด้าน	คะแนนเฉลี่ย			F ratio	P value	Post-Hoc test
	กลุ่มที่ 1 โสด	กลุ่มที่ 2 คู่	กลุ่มที่ 3 หย่า			
1. การแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ	26.33	25.84	28.00	3.60	0.0294 *	3 > 2
2. การออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก	35.67	33.02	33.00	3.02	0.0515	
3. การออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง	12.67	12.07	12.50	1.17	0.3115	
รวมเฉลี่ย	74.67	70.93	73.50	3.00	0.00521	

* $P < 0.05$

จากตารางที่ 8 เปรียบเทียบเจตคติของนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามสภาพการสมรส

นักการเมืองที่มีสภาพการสมรสแตกต่างกัน มีเจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เปรียบเทียบรายด้าน

1. ด้านการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ นักการเมืองที่มีสภาพการสมรสแตกต่างกันมีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักการเมืองที่ผ่านการหย่าร้างมาแล้วมีเจตคติที่เห็นด้วยมากกว่านักการเมืองโสดและนักการเมืองที่มีคู่

2. เจตคติต่อการออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่ทารุณทางเพศเด็ก นักการเมืองที่มีสภาพการสมรสแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่ทารุณทางเพศ

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักการเมืองโสดมีเจตคติในทางบวก มากกว่านักการเมืองที่ผ่านการหย่าร้าง

3. ด้านการออกกฎหมายเพื่อกำหนดหน้าที่และให้สิทธิในการช่วยเหลือเด็ก แก่บุคลากรที่เกี่ยวข้อง นักการเมืองที่มีสถานภาพการสมรสที่ต่างกััน มีเจตคติต่อการออกกฎหมายเพื่อกำหนดหน้าที่และให้สิทธิในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้อง ไม่แตกต่างกันทางสถิติ

ตารางที่ 9 เปรียบเทียบเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามเพศบุตร

เจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในแต่ละด้าน	คะแนนเฉลี่ย				F ratio	P value	Post-Hoc test
	กลุ่มที่ 1 ไม่มีบุตร	กลุ่มที่ 2 บุตรหญิง	กลุ่มที่ 3 บุตรชาย	กลุ่มที่ 4 บุตรหญิง และชาย			
1. การแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ	26.67	26.73	26.15	25.42	4.95	0.0025 *	1 > 4 2 > 4
2. การออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก	34.54	32.01	32.08	33.48	2.54	0.0577	
3. การออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง	12.17	11.91	11.93	12.26	0.95	0.4194	
รวมเฉลี่ย	73.00	71.55	70.15	71.16	1.36	0.2566	

* P < 0.05

จากตารางที่ 9 แสดงว่านักการเมืองที่มีจำนวนเพศของบุตรแตกต่างกันมีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เปรียบเทียบรายด้าน

1. นักการเมืองที่ไม่มีบุตร และนักการเมืองที่มีบุตรเพศหญิง มีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในทางบวกมากกว่านักการเมืองที่มีบุตรทั้งสองเพศ

2. นักการเมืองที่มีเพศของบุตรแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการออกกฎหมายคุ้มครองเด็กไม่แตกต่างกันทางสถิติ

3. นักการเมืองที่มีเพศของบุตรแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ไม่แตกต่างกันทางสถิติ

ตารางที่ 10 เปรียบเทียบเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามระดับการศึกษา

เจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในแต่ละด้าน	คะแนนเฉลี่ย				F ratio	P value	Post-Hoc test
	กลุ่มที่ 1 < ป.ตรี	กลุ่มที่ 2 ป.ตรี	กลุ่มที่ 3 ป.โท	กลุ่มที่ 4 ป.เอก			
1. การแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ	24.75	25.85	26.43	27.00	5.40	0.0014 *	2 > 1 3 > 1 4 > 1
2. การออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำความทารุณทางเพศเด็ก	32.12	33.09	34.14	32.40	2.53	0.0586	
3. การออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง	12.25	11.91	12.71	11.60	5.00	0.0024 *	3 > 4 3 > 2
รวมเฉลี่ย	71.20	69.12	75.29	71.00	4.04	0.0083 *	3 > 1 3 > 2

* P < 0.05

จากตารางที่ 10 แสดงว่านักการเมืองที่มีการศึกษาแตกต่างกันมีเจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เปรียบเทียบรายด้าน

1. นักการเมืองที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือนักการเมืองที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี, โท และเอก มีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในทางบวกมากกว่านักการเมืองที่มีการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี

2. นักการเมืองที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการออกกฎหมายคุ้มครองเด็ก และลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็กไม่แตกต่างกันทางสถิติ

3. นักการเมืองที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กกำพร้าและเด็กเร่ร่อน และองค์กรที่เกี่ยวข้อง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักการเมืองที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทมีเจตคติในทางบวกและเห็นด้วยกับข้อความทางบวกมากกว่านักการเมืองที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาเอก

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2.3.3 ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ กับปัจจัยด้านสถานภาพทางการเมือง ดังแสดงในตารางที่ 11 - 12

ตารางที่ 11 เปรียบเทียบเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามตำแหน่งปัจจุบันในพรรค

เจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในแต่ละด้าน	คะแนนเฉลี่ย		T value	P value
	ผู้บริหารพรรค	กรรมการพรรค		
1. การแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ	25.64	26.36	-2.41	0.017 *
2. การออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก	32.47	32.68	1.66	0.099
3. การออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง	12.25	11.92	1.70	0.091
รวมเฉลี่ย	71.36	70.96	0.51	0.614

* $P < 0.05$

จากตารางที่ 11 แสดงว่านักการเมืองที่มีตำแหน่งในพรรคแตกต่างกันมีเจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เปรียบเทียบรายด้าน

1. นักการเมืองที่มีตำแหน่งในพรรคแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 โดยนักการเมืองที่เป็นสมาชิกพรรคธรรมดา มีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในทางบวกมากกว่านักการเมืองระดับหัวหน้าพรรคและผู้บริหารพรรค

2. นักการเมืองที่มีตำแหน่งในพรรคแตกต่างกันมีเจตคติต่อการออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก ไม่แตกต่างกันทางสถิติ

3. นักการเมืองที่มีตำแหน่งในพรรคแตกต่างกันมีเจตคติต่อการออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากร และองค์กรที่เกี่ยวข้อง ไม่แตกต่างกันทางสถิติ

ตารางที่ 12 เปรียบเทียบเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามระยะเวลารวมทั้งทำงานด้านการเมือง

เจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในแต่ละด้าน	คะแนนเฉลี่ย			F ratio	P value	Post-Hoc test
	กลุ่มที่ 1 < 5 ปี	กลุ่มที่ 2 5 - 10 ปี	กลุ่มที่ 3 > 10 ปี			
1. การแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ	26.32	25.54	25.50	3.51	0.0296 *	1 > 3
2. การออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก	32.97	33.75	31.67	3.46	0.0335 *	2 > 3
3. การออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง	12.03	12.42	11.33	5.68	0.0041 *	1 > 3 2 > 3
รวมเฉลี่ย	71.32	71.71	68.50	2.98	0.0332 *	1 > 3 2 > 3

* $P < 0.05$

จากตารางที่ 12 แสดงว่านักการเมืองที่มีระยะเวลาการเป็นส.ส.ไม่เท่ากันมีเจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือนักการเมืองที่เป็นส.ส.มาไม่เกิน 10 ปี มีเจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในทางบวกมากกว่านักการเมืองที่เป็นส.ส.มานานกว่า 10 ปี

เปรียบเทียบรายด้าน

1. นักการเมืองที่มีประสบการณ์ทางการเมืองแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือนักการเมืองที่เป็นนักการเมืองมานานกว่า 5 ปี มีเจตคติในทางบวกและเห็นด้วยกับข้อความทางบวกมากกว่านักการเมืองที่เป็นนักการเมืองมานานกว่า 10 ปีขึ้นไป

2. นักการเมืองที่มีประสบการณ์ทางการเมืองแตกต่างกัน มีเจตคติต่อการออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็กแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือนักการเมืองที่ทำงานการเมืองมานาน 5-10 ปีมีเจตคติในทางบวกมากกว่านักการเมืองที่ทำงานมานานกว่า 10 ปีขึ้นไป

3. นักการเมืองที่มีประสบการณ์ทางการเมืองแตกต่างกันมีเจตคติต่อการออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากร และองค์กรที่เกี่ยวข้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 คือนักการเมืองที่มีประสบการณ์ทางการเมืองน้อยกว่า 10 ปีมีเจตคติในทางบวกมากกว่านักการเมืองที่มีประสบการณ์ทางการเมืองมานานกว่า 10 ปีขึ้นไป

ศูนย์วิทยพัชร์พยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 13 เปรียบเทียบความแตกต่างของเจตคติของกลุ่มตัวอย่างนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ จำแนกตามอายุ, เพศ, สถานภาพการสมรส, จำนวนเพศของบุตร, ระดับการศึกษา, ประสบการณ์ด้านการเมือง และระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ

ด้าน	P value									
	อายุ	เพศ	สถานภาพสมรส	เพศบุตร	ระดับการศึกษา	ตำแหน่งพรรค	ระยะเวลาที่เป็นส.ส.	ระดับความรู้เกี่ยวกับปัญหา		
เจตคติต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ	0.3209	0.464	0.0521	0.2566	0.0083 *	0.614	0.0332 *	0.043 *		
1.เจตคติต่อการแก้ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ	0.0154 *	0.033 *	0.0294 *	0.0025 *	0.0014 *	0.017 *	0.0296 *	0.212		
2.เจตคติต่อการออกกฎหมายคุ้มครองเด็กและลงโทษผู้ที่กระทำความทารุณทางเพศเด็ก	0.0021 *	0.618	0.0615	0.0577	0.0586	0.099	0.0335 *	0.338		
3.การออกกฎหมายเพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากรและองค์กรที่เกี่ยวข้อง	0.0624	0.761	0.3115	0.4194	0.0024 *	0.091	0.0041 *	0.0000 *		

* P < 0.05

จากตารางที่ 13 แสดงว่า

ปัจจัยที่มีผลต่อเจตคติของนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศคือ ระดับการศึกษา, ระยะเวลาที่เป็นส.ส. และระดับความรู้ความเข้าใจต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ

ปัจจัยที่ไม่มีผลต่อการเกิดเจตคติของนักการเมืองต่อปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศได้แก่ อายุ, เพศ, สถานภาพการสมรส, เพศของบุตร และตำแหน่งในพรรค

ปัจจัยที่มีผลต่อเจตคติรายด้านได้แก่

1. ปัจจัยที่มีผลต่อเจตคติต่อการรณรงค์ปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ ได้แก่ อายุ, เพศ, สถานภาพการสมรส, เพศของบุตร, ระดับการศึกษา และระยะเวลาที่เป็นส.ส.
2. ปัจจัยที่มีผลต่อเจตคติต่อการออกกฎหมายคุ้มครองเด็ก และลงโทษผู้ที่กระทำทารุณทางเพศเด็ก ได้แก่ อายุ และระยะเวลาที่เป็นส.ส.
3. ปัจจัยที่มีผลต่อเจตคติต่อการออกกฎหมาย เพื่อกำหนดบทบาทและหน้าที่ในการช่วยเหลือเด็กแก่บุคลากร และองค์กรที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ระดับการศึกษา, ระยะเวลาที่เป็นส.ส. และระดับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศ

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะของนักการเมืองเกี่ยวกับแนวทางป้องกันแก้ไขปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในสังคมไทย

ข้อเสนอแนะของนักการเมือง เกี่ยวกับแนวทางป้องกันแก้ไขปัญหาเด็กถูกทารุณทางเพศในสังคมไทย เรียงลำดับความถี่จากมากไปหาน้อย ปรากฏดังต่อไปนี้

1. ให้ความรู้แก่เด็กและประชาชน

การปรับปรุงทางการศึกษา คือให้การศึกษาในเรื่องเพศศึกษา รวมไปถึงปัญหาสังคม การอยู่รอดในสังคมแก่เด็กนักเรียนในระดับประถมปลาย

ให้ความรู้แก่ผู้ที่เป็นพ่อแม่ หรือกำลังจะเป็นพ่อแม่เกี่ยวกับวิธีการเลี้ยงดูเอาใจใส่เด็กอย่างถูกต้อง

ด้านประชาชนทั่วไป ควรใช้ทางศาสนาช่วยในการอบรมศีลธรรม จริยธรรม แก่ประชาชนให้มากขึ้น ควรเปลี่ยนแนวคิดเกี่ยวกับประเพณีเก่า ๆ เกี่ยวกับการกดขี่ทางเพศ เช่นการตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ด้วยการขายตัว ตลอดจนการลบหลู่ความเชื่อผิด ๆ ในการร่วมเพศกับเด็กเพื่อให้อายุยืนหรือมีสุขภาพดี

2. การแก้ปัญหาสังคมและเศรษฐกิจ

ควรควบคุมสื่อต่าง ๆ เช่น หนังสือ นิตยสาร และโทรทัศน์ ที่เผยแพร่ภาพและเรื่องราวออกไปในแนวล่อแหลมต่อการกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ทางเพศ

ลดแหล่งอบายมุขต่าง ๆ ตลอดจนลดค่านิยมที่ก่อให้เกิดการฟุ้งเฟ้อ ปลุกจิตสำนึกด้านคุณธรรมให้มากขึ้น

3. ปรับปรุงกฎหมาย

ควรเน้นโทษให้หนักขึ้น ต้องมีมาตรการเฉียบขาด เอาจริงและรวดเร็วฉับพลัน ไม่ควรปล่อยให้ความผิดความผิดเยื่อเป็นระยะเวลานานจนลืมนำให้ดูเหมือนเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญ

ควรมีการลงโทษทางสังคมด้วย เช่น ควรเปิดเผยผู้กระทำความผิดให้สาธารณชนรับรู้ ตลอดจนต้องประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับบทลงโทษให้ประชาชนรับรู้ เพื่อผู้ที่จะกระทำความผิดจะได้หวั่นเกรงต่อบทลงโทษ

ต้องปรับปรุงกฎหมายให้สามารถให้สิทธิแก่เจ้าหน้าที่ ในการเข้าไปช่วยเหลือเด็กจากครอบครัวที่เป็นต้นเหตุของการทารุณทางเพศเด็ก

เพิ่มกฎหมายคุ้มครองเด็กให้รัดกุมขึ้นกว่าเดิม ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องและรับรู้เหตุการณ์เด็กถูกทารุณทางเพศต้องตระหนักว่าเป็นหน้าที่ในการประสานงานเพื่อคุ้มครองและช่วยเหลือเด็ก โดยเฉพาะ ครู แพทย์ พยาบาล และบุคคลทั่วไป

4. เพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของเจ้าหน้าที่

เจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะตำรวจ เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง ต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างเคร่งครัด

ควรมีกระทรวงที่รับผิดชอบในการกำหนดนโยบาย แนวทางการปฏิบัติเพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการแก้ปัญหาเด็กและเยาวชน ซึ่งได้แก่กระทรวงศึกษาธิการ, กระทรวงมหาดไทย, กระทรวงสาธารณสุข, กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม และเจ้าหน้าที่เหล่านี้ต้องให้ความสนใจกับปัญหาเด็กอย่างจริงจัง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย